

אלא יביאו שעורים לעומר מסוריא, שאין בה איסור שביעית.

אמר רבי יוסה: מתניתין — **דברי הכל היא**, ולעולם עומר הבא מסוריא כשר.

והכי קאמר: אם לא מצאו תבואה שעדיין לא נקצרה בסוריא — מביאין אותן מספיחין שבארץ ישראל. ובאופן זה צריכין שומריין, והן נוטלין שכון מתרומת הלשכה.

ומסתפקת הגמרא: ההן [האי] עומר, אם אין ספיחי תבואה להביאו מהם — מהו שיזרע בתחילה [לכתחילה] שעורים בשנת השמיטה כדי להביא מהן מנחת העומר?

האם כשם שהתיר רבי ישמעאל לקצור בשביעית לשם מצות הבאת העומר התיר נמי לזרוע לשם כך, או לא?

רבי חייא בר אדא בעי קומי [הקשה לפני] **רבי מנא:** הכיצד יתכן שיהיה מותר לזרוע שעורים בשביעית, ולהביא מהם העומר?

והרי כל המנחות הנאכלות, נוטל מהן קומץ, ומקטירו על גבי המזבח, ועל ידי כן מתיר השיריים לאכילה.

ואם אין הקמיצה מתירה את השיריים — לאו שמה קמיצה!

ואם כן, במנחת העומר של שביעית, אפילו אם יהיה מותר לקוצרה, מכל מקום היאך היא כשירה, והלא נמצא כ"קומץ על השיריים שאינן נאכלין", שהרי השיריים אסורין באכילה כיון שנזרעו בשביעית, ונמצא שהקומץ אינו מתיר את שיירי המנחה באכילה, ואין עבודת הקמיצה כשירה! (55)

שהרי בשבת כבר נאמר "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך. ויום השביעי שבת לה' אלהיך, לא תעשה כל מלאכה".

ולכן, תנהו ענין לשביעית.

ואף בשביעית אינו צריך לאסור עבודת קרקע, דכתיב "לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה".

ומדכתיב שוב "בחריש ובקציר תשבות", דרשו לרבות:

ולפיכך **רבי ישמעאל אומר:** מקרא זה בא ללמד היתר קציר העומר בשביעית.

שהקיש הכתוב חריש לקציר. ודרשינן מההיקש הכי:

מה חריש שאסר הכתוב הוא חריש של "רשות", שאין לך חריש של מצוה כלל, אף קציר שאסר הכתוב, לא אסר אלא קציר של רשות.

יצא קציר העומר, שהוא מצוה, ולכן מותר לקוצרו בשביעית.

שנינו במשנה: שומרי ספיחין בשביעית נוטלין שכון מתרומת הלשכה.

ואמרינן: מאן הוא התנא הסובר ששומרי ספיחין בשביעית נוטלין שכון מתרומת הלשכה?

רבי ישמעאל היא, הסובר שאין העומר בא מן סוריא.

כי לפי חכמים לא הוצרכו לשמור ספיחין,

55. מכאן יש להוכיח שדבר הנעבד בשביעית נאסר באכילה מן התורה, שהרי השוותה הגמרא